

πλήθη, τὰ ὅποια ἐγονυπέτησαν καὶ προσεκύνησαν πρὸ τοῦ βω-
μοῦ της καὶ περιπαθῶς ἐπίστευσαν εἰς τὰ γοητευτικὰ μειδιάμα-
τά της! Δυστυχῆ ἀπατηθέντα πλάσματα! Ποσάκις θέλουσιν
ἀποτίσει ὑγρὸς τοὺς πέπλους τῆ ἰσχυρᾷ θεᾷ τοῦ Ὠκεανοῦ.»

Ἰππρέτης τις ἀνήγγειλε τὸν ταγματάρχην Καρτούς.

« Ἄς εἰσέλθῃ » εἶπεν ὁ Φουκέ.

Ὁ ταγματάρχης εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιον ἀσθμαίνων καὶ εἰς
λυπηρὰν κατάστασιν ἀγωνίας.

« Εὐαρεστήθητε νὰ καθήσητε, ταγματάρχα », εἶπεν ὁ Φουκέ.

— Ἐχω μουσικόν τι δι' ἡμᾶς, εἶπεν ὁ ταγματάρχης ἀσθμαίνων.

— Τὰ μουσικὰ εἶνε νῦν σπάνια πράγματα, ταγματάρχα.

— Μάλιστα—τὸ γνωρίζω,—ἀλλὰ, Θεέ μου! πόσον ἡ καρ-
διά μου πάλλει!

— Φαίνεσθε λίαν κεκοπιακῶς, ταγματάρχα.

— Μάλιστα, ἔτρεξα—τόσον δυνατὰ, ὅσον τὸ ἐπέτρεπον τὰ
βραχέα σκέλη μου—τὴν στιγμὴν ὅπου τὸ ἀνεκάλυψα.

— Μυστικόν τι, ταγματάρχα, οὐδέποτε ἀπόλλυσι τὴν ἀξίαν
του παρὰ τῷ κατέχοντι αὐτὸ, ἐὰν οὗτος κρατῇ ἑαυτὸν ἐντελῶς
ἀπαθῆ. Ἀρχίζω νὰ ὑποπτεύω ὅτι τὸ μουσικόν σας δὲν εἶνε παν-
τάσι μουσικόν.

— Μάλιστα, εἶνε—καὶ πολὺ μ. ἔ γ α μουσικόν.

— Ἀπατᾶτε σεαυτὸν, ταγματάρχα.

— Ὄχι δὲν ἀπατῶμαι. Ἀλλ' εἶπατέ μοι—ποῖος εἶνε ὁ
« Διόκ »;

— Εἶνε τοῦ το τὸ μουσικόν σου, ταγματάρχα;

— Ἄ! δὲν ἐννοεῖτε νὰ εἰπῆτε; λοιπὸν γνωρίζετε ποῖος εἶνε;

— Τὸν ἀνεκάλυψα αὐτὴν τὴν ἰδίαν ἡμέραν.

— Διάβολε! πάντοτε αὐτὴ ἡ κατηραμένη τύχη μου! Εὐθὺς
ὡς τὸ ἔμαθα, εἶπον κατ' ἑμαυτὸν—« ἰδοὺ, τέλος πάντων, ἐξη-
σχηκίσθη ἡ τύχη μου διὰ παντός ». Καὶ ἐν τούτοις πάντοτε πα-